

prohlášení. Běře-li se pak ještě zřetel k tomu, že značka ta bývala také na dopisech, které vůbec neměly přijíti do účtárny a proto u této značky nebyly vyplněny, nemůže ani tato okolnost padati na váhu, pokud jde o bezelstnost žalobcovu. Že by bylo žalobci z dřívějších styků známo, že vyplněný záznam o primanotě každá peněžní transakce, jež prochází prima notou, má a mítí musí, nebylo prokázáno. Dovolatelka nechává nepovšimnuta rozhodnutí čis. 5860 a 8001 sb. n. s., k nimž poukázal odvolací soud. Právní posouzení, zbudované na potřebě, aby ochráněna byla důvěra ve vnější skutkovou podstatu, je správné.

Čís. 14417.

Osoba, hospodařící na zabraném lesním majetku, zodpovídá svému smluvníkovi pro neohlášení prodeje dřeva státnímu pozemkovému úřadu podle § 4 zákona čis. 118/20 Sb. z. a n. jako pro porušení smlouvy.

(Rozh. ze dne 31. května 1935, Rv IV 18/34; důvody viz Úr. sb. čis. 2119.)

Čís. 14418.

K § 1416 obč. zák. Částka zaslaná vyrovnacím dlužníkem vyrovnacímu věřiteli před splatností splátky na vyrovnací kvotu bez jakéhokoliv určení, nemusí býti nutně započtena na tuto splátku.

(Rozh. ze dne 1. června 1935, Rv I 978/33.)

Žalovaný byl odsouzen vrátiti žalobkyni auto, jež mu prodala na splátky s výhradou práva vlastnického, ježto nedodržel platební povinnost. Po zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalovaného vedla žalobkyně proti žalovanému podle uvedeného rozsudku exekuci a vzešly jí při tom útraty 338 Kč. Ve vyrovnacím řízení přihlásila žalobkyně k vyrovnání zbytek kupní ceny auta. Podle obsahu pravoplaně potvrzeného vyrovnání měl žalovaný zaplatiti věřitelům 35% jejich pohledávek v 7 čtvrtletních splátkách, počínajíc dnem 12. září 1931. Žalobkyně tvrdíc, že žalovaný nezaplatil druhou splátku zcela, ač byl k tomu upomenut doporučeným dopisem, domáhá se žalobou z důvodu obživnutí celé pohledávky jejího zaplacení v celém zbytku. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání vytýká, že odvolací soud neměl částku 550 Kč, již žalovaný zaslal žalobkyni dne 4. prosince 1931, započítati nejprve na útratovou pohledávku žalobkyně 338 Kč, jež byla dne 4. prosince 1931 již splatná, nýbrž nejprve na vyrovnací kvotu 533 Kč 91 h, třebaže se tato stala splatnou teprve dne 12. prosince 1931, poněvadž vyrovnací kvota byla dluhem pro žalovaného obtížnějším. Než tento názor není správný,